

ΚΤΙΣΤΑΙ

Ἡ Πρόδοτος οἰκοδομὴ εἶναι μεγάλη—φέρει
καθεὶς τὸν λίθον· τὸν ὁ εἰς λόγους, βουλὰς, ὁ ἄλλος
πράξεις—καὶ καθημερινῶς τὴν κεφαλὴν τῆς αἵρε-
υψηλοτέραν. Θύελλα, αἰφνίδιος τις σάλος

ἐὰν ἐπέλθῃ, σωρηδὸν οἱ ἀγαθοὶ ἐργάται
ὀρμῶσι καὶ τὸ φροῦδον τῶν ὑπερασπίζοντ' ἔργον.
Φροῦδον, διότι καθενὸς ὁ βίος δαπανᾷται
ὑπὲρ μελλούσης γενεᾶς, κακώσεις, πόρους στέργων,

ἵνα ἡ γενεὰ αὐτῇ γνωρίσῃ εὐτυχίαν
ἄδολον, καὶ μακρὰν ζωὴν καὶ πλοῦτον καὶ σοφίαν
χωρὶς ἰδρωτὰ ποταπὸν ἢ δούλην ἔργασίαν.

Ἄλλ' ἡ μυθώδης γενεὰ οὐδέποτε θὰ ζήσῃ.
Ἡ τελειότης τοῦ αὐτῇ τὸ ἔργον θὰ κρημνίσῃ
κ' ἐκ γένου πᾶς ὁ μάταιος κόπος αὐτῶν θ' ἀρχίσῃ.

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΚΑΒΑΦΗΣ

Σ' ΕΝΑ ΔΑΦΝΟΚΛΑΔΟ

Ἀπὸ τῆς δάφνης τὸ κλαδί καρεὶς δὲν περιμένει
τοῦ ῥόδου τὴ μοσχοβολίαν τοῦ μέντεξ τὴ χάρι·
εἶνε λουλούδι ποῦ καὶ μὲς στὰ φύλλα του δὲν μένει
γιατὶ τὴ δόξα σὴν καρδίαν γιὰ ἀγάπη ἔχει πάρη.

Μ' ἀπὸ δυὸ μάτια γαλατὰ π' ὀλόγυρα σκορπίζουν
ἀναλαμπὴ γλυκόφωτη μὲ χάρες ἐνωμένη,
ποῦ χίλιους ἄλλους λογισμοὺς μὲ μιᾶς τοὺς ἀνεμίζουν,
καὶ τί καρεὶς δὲν καρτερεῖ καὶ τί δὲν περιμένει;

Α. ΓΡ. ΜΠΟΥΡΝΙΑΣ

ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

(Τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Vte E.-M. de Vogüé).

Τὸ ἀτμοπλοῖον Τά ν α ῖς τῶν θαλασ-
σίων Διαπορθμεύσεων ἔκαμπε τὸ Ταί-
ναρον ἀκρωτήριον. Καθ' ὅλην τὴν ἡ-
μέραν ὁ πλοῦς ὑπῆρξε θαυμάσιος ἀλλὰ πε-
ρὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὅτι ἐπλησιάζομεν
τὸν κόλπον τῆς Κορώνης, ὁ καιρὸς ἤρχισε
νὰ μεταβάλλεται. Αἱ αἰθινίδιοι τῶν ἀνέμων
τροπαὶ εἶνε συχνὰ παρὰ τὴν ἐλληνικὴν
ταύτην ἄκρην ἐνθα συναντῶνται τριῶν
θαλασσῶν τὰ ρεύματα, θραυόμενα ἐπὶ τῶν
χωρίζοντων αὐτὰς ἀκρωτηρίων τῆς Πελο-
ποννήσου. Σπανίως ἐπανευρίσκει τις ἐν
τῷ Αἰγαίῳ τὴν γαλήνην, τὴν ὅποιαν κα-
τέλιπεν εἰς τὴν Ἀδριατικὴν καὶ τὰνάπα-
λιν. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ καταιγὶς ἤρ-
χετο ἐκ τοῦ στενοῦ τῶν Κυθήρων· ἡ νύξ
ἐπλησιάζεν, ἡ θάλασσα ἦτο μέλαινα καὶ

ἐξηγριωμένη, ὁ οὐρανὸς συννεφώδης καὶ
μελαγχολικός. Πρὸς τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς,
τὴν ὅποιαν παρεπλέομεν, ὁ ὑψητενὴς τοῦ
Ταυγέτου ὄγκος ὥς μελανὸν τεῖχος ἐσκι-
αζε τὸν ὀρίζοντα. Ἐκ τῆς ἀπεράντου θα-
λάσσης, ἣν εἰς τὸ μέρος τοῦτο δύναται
τις ἐλευθέρως νὰ φαντασθῇ ἐκτεινομένην
μέχρι τῆς ἀφανοῦς εἰσέτι Αἰγύπτου, ὁ ἀνε-
μος καὶ τὰ κύματα ἐπλήρχοντο μετὰ μεγά-
λου θορύβου. Ἡ καταιγὶς ἐμαίνετο ἐπὶ τῶν
ιστίων καὶ ἐδῶ ἐντὸς τῶν θυρίδων· αἱ
πλευραὶ τοῦ πλοίου ἐξέπεμπον τοὺς ἀ-
παισίους ἐκείνους τριγμούς, πρῶτην ρι-
μωγὴν τοῦ μέλλοντος νὰ συντριβῇ ὑπὸ
τῶν κυμάτων σκάφους. Ὁ Τά ν α ῖς ἐν
τούτοις οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ἐλαττώσας
τὴν ταχύτητά του, ἐξηκολούθει μετὰ θάρ-

ρους τὸν πλοῦν του, ἐνῶ τὰ ἀπὸ στιγμῆς
εἰς στιγμὴν ἐξογκούμενα κύματα μετε-
βάλλοντο πρὸ αὐτοῦ ἀπὸ κινητῶν ὀρέων
εἰς κρημνοὺς ἀποτόμους. Δὲν γνωρίζω
θέαμα μεγαλοπρεπέστερον καὶ διδακτι-
κώτερον τῆς νυκτερινῆς πορείας μεγάλου
πλοίου δι' ἐκτενοῦς πελάγους καὶ ἐν
καιρῷ τρικυμίας· ἡ πελωρία ἀτμομηχανή,
ἥτις πρὸ ὀλίγου ἔτι, ἐφ' ὅσον ἦτο ἡμέρα
καὶ ἡ θάλασσα γαλήνιος, ἐφαίνετο τόσον
ισχυρά, τότε μόνον φαίνεται ὅ,τι πράγ-
ματι εἶνε, ἐλάχιστον δῆλον ὅτι καὶ γε-
λοῖον μῦθον διασχίζον τὸ αἰώνιος μετα-
βαλλόμενον ἀπειρον· ὑπὸ τὸν σκοτεινὸν
οὐρανὸν θόλον ὀρώμενοι οἱ εὐκαμπτοὶ
οὔτοι ἱστοί, τὰ ἰσχνὰ ταῦτα ἐξαρτήματα,
φαίνονται οἱ ἀνθρώπινοι βραχίονες ἐπτο-

ΣΤΑΓΟΝΕΣ

Ἰπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι δὲν γνωρίζουν τὰ χά-
νον μόνον τὸν καιρὸν τῶν ὅ,τι ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε ἡ
μάστιξ τῶν ἐργαζομένων.

Δὲ Βονζλ.

Ἡ σκέψις εἶνε μία προή, ἀλλ' ἡ προή αὐτῇ συν-
ταράσσει τὸν κόσμον σύμπαντα.

Βίκτωρ Ὑγγώ.

Λογικεύειν ἐν τῷ ἔρωτι ἵσον χάνειν τὸ λογικόν.

Δις δὲ Λεσβινάς.

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι νομίζουν, ὅτι διορθοῦνται
ἀλλάσσοντες ἐλαττώματα.

Βαλτούρ

Ἐὰν ἡπατήθῃς ἄπαξ, αἰσχος εἰς τὸν ἀπατήσαντά
σε· ἂν ἡπατήθῃς δὲς, αἰσχος εἰς σέ.

Ἀραδικὴ παροιμία.

Ἡ εὐτυχία... ὅλοι ὁμιλοῦν περὶ αὐτῆς, ὀλίγοι ὅμως
τὴν γνωρίζουν.

Κυρία Ρολάν.

Τὰ φουσκωμένα μυαλὰ ὁμοιάζουν τὰ ἀερόστατα· ὁ
ἐλάχιστος ρυγμὸς τῆς σατέρας ἢ τῆς θλίψεως τὰ ξε-
φουσκώνει

Κυρία Στάελ.

Μὴ λέγε πάντοτε ὅ,τι σκέπτεσαι, σκέπτον ὅμως πάν-
τοτε ὅ,τι λέγεις.

Ἐδμόνδος Ἀμποῦ

Αἱ ὀντίδες εἶνε αἱ ἀτραποί, τὰς ὁποίας ἀρέσκαφαν
τὰ ἔτη, καὶ διὰ τῶν ὁποίων ἀναχωροῦσαι αἱ φαντασιο-
πληξίαι τῆς νεότητος συναντῶσι ἐρχομένην τὴν πείραν.

Ἄλκιε.